

**A L I S O N
E Š L I**

**DA LI
BI RADIJE**

Prevela
Sanja Bošnjak

■ Laguna ■

Naslov originala

Allison Ashley

WOULD YOU RATHER

Copyright © 2022 by Allison Ashley

All rights reserved, including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Amber i Fransen,
jer su me prve ohrabile da nastavim da pišem.*

Prvo poglavlje

Mija Adrijan je zurila u ekran svog telefona i pitala se šta je, dođavola, upravo pročitala.

Noa: Da li bi radije – telefonsko izdanje. Svakodnevne poruke s neobičnim činjenicama o životinjama Ili pozitivne afirmacije?

Kakvo je to pitanje? Namrštila se i naslonila se laktom na rukohvat stolice pre nego što je otkucala odgovor jednom rukom.

Mija: ???

Noa: To je pitanje. Da li bi radije svakodnevno primala činjenice o životinjama ili pozitivne afirmacije?

Mija: Hm.

Mija: Nijedno?

Noa: Znači, i jedno i drugo.

Mija: Da se nisi usudio.

Pri vrhu ekrana joj se pojavila zastavica, koja ju je upozoravala na poruku s nepoznatog broja.

Kad dišem, udišem samopouzdanje i izdišem bojažljivost.

Zastenjala je i sačekala, nadajući se nekoj dodatnoj poruci u kojoj će dobiti uputstvo kako da se odjavi iz te usluge za koju ju je prijavio. Brzo je pogledala u ekran kompjutera, zatim ponovo u telefon.

Ništa.

Hoće li zaista dobijati ovako nešto svakog dana? Kako da to, dođavola, zaustavi?

Ponovo se oglasio signal za poruku. Još jedan nepoznat broj.

Slonovi su jedine životinje koje ne mogu da skaču.

Pritisnula je pesnicu na čelo.

Mija: Ubiću te.

Noa: Trebalo je to da uradiš pre nego što si mi zalepila bananu ispod radnog stola. Danima sam se pitao kakav je to miris.

Morala je da se nasmeje, i pogledala je okolo da proveri ima li klijenata. Možda joj je Noa najbolji prijatelj, ali zadirivali su se međusobno na poslu kao suparnici u osnovnoj školi. Volela je svoj posao, ali to je ipak posao – i te igrice su joj obično pomagale da izdrži do pet sati.

Ali ovo? Ovo je njen privatni telefon.

Otišao je predaleko.

Zapamti moje reči, Noa Egnju. Platićeš mi za ovo.

Telefon je ponovo zvrncnuo, ali ovog puta nije bila poruka. Telefon ju je podsećao da za petnaest minuta treba da krene na nedeljnu infuziju.

Sledeća misao joj je izmamila osmeh. Četvrtkom je odlazila u centar za infuziju, ali još važnije, kupovala je i pileća krilca za večeru.

Zažmurila je i naslonila se leđima na naslon stolice. Šta će uzeti danas? Rubin Luizijane? Limun biber? Možda će se opustiti i probati Mango Habanero.

Sve je zvučalo *dobro* – ali šta je zvučalo najbolje?

Kad je reč o hrani – naročito o pilećim krilcima – bila je vrlo izbirljiva.

„Razmišljaš o pilećim krilcima, zar ne?“

Naglo je otvorila oči i uspravila se. Noa je stajao s druge strane stola, ruku skrštenih na širokim grudima.

Na sebi je imao svetloplavu košulju. Najviše joj se dopadalo kako mu stoji plava boja – rekla mu je to najmanje pedeset puta. A ipak, nosio ju je samo jednom mesečno, možda čak ni toliko.

Nije spomenula one glupe poruke. Najbolje da misli kako joj ne smetaju mnogo, pa će mu vratiti kad bude najmanje očekivao.

Očistila je nevidljivu nit sa svoje crne košulje. „Četvrtak je, zar ne?“

„Jeste. Ali čak i da nije, ipak bih znao. Ni zbog čega drugog nemaš takav izraz.“

„Kakav je to tačno izraz?“

Zavukao je ruke u džepove. „Čista, neiskvarena čežnja. Nikad nisam video tako nešto.“

„Samo svakog četvrtka u proteklih devet godina.“ Nagnula se napred i spustila laktove na sto. „Ti si za to kriv, znaš. Ti si me upoznao s njima.“

Ispružio je ruku i pomerio njenu pločicu s imenom nekoliko centimetara ulevo. To ju je izluđivalo.

Nema veze, doći će sutra ujutru pre njega na posao i ispremeštati mu predmete na stolu.

„Nisam znao da ću stvoriti čudovište.“

Nasmejala se. „Kasno je za kajanje. Hoćeš da ti donesem malo večeras?“

„Naravno.“

Nije morala da ga pita koji ukus želi. Bio je dosledan kao i njene lekarske kontrole. Kad pronade nešto što mu se dopada, drži se toga. Davno je primetila da obično poručuje nešto što je već jeo, i jednom ga je pitala zašto nikad ne proba nešto novo.

„Šta ako probam nešto novo i ne bude dobro?“, pitao je.

„A šta ako bude bolje?“, uzvratila je.

Ali nije se dao uzdrmati. Nije vredno rizika, tvrdio je, i ostavila ga je na miru.

Napomenula je sebi da uveče u porudžbinu doda i deset običnih pilećih krilaca, i besciljno se vrtela na stolici. „Kako ti prolazi dan?“

„Dosadno. Imam mnogo sastanaka s klijentima, ali to već znaš.“

„Da ne znam, bila bih najgora administrativna asistentkinja. Kad smo već kod sastanaka, imaš još jedan...“ – pogledala je na sat – „... za deset minuta.“

„Stvarno?“

„Darsi Lejn, dolazi da razgovara o svom novom fitness centru.“

„Tako je.“ Spustio je dlan na sto i malo se nagnuo. Oči su mu zasijale od uzbuđenja. „Ručao sam s tatom danas.“

Nasmešila se, zanemarujući ubod ljubomore što je tako opušteno spomenuo da je proveo vreme sa svojim ocem. I ona je nekad redovno obedovala s roditeljima. Više se nije čak ni sećala kad je bilo poslednji put. „Stvarno?“

„Objaviće da odlazi u penziju. Ove nedelje, verovatno.“

„Stvarno?“

Očekivali su to. Gospodin Egnju je poslednje tri godine nagoveštavao odlazak u penziju. Mija ga nije krivila – bio je u šezdesetim i izgradio je veliku arhitektonsku firmu od pedeset zaposlenih, koja je postala poznata širom Denvera po savremenom, održivom dizajnu. Zaslužio je predah.

„Da. Rekao je da će direktori unaprediti jednog saradnika kad on ode.“

Kad je Mija počela tu da radi pre mnogo godina, trebalo joj je vremena da nauči sve titule i hijerarhijsku strukturu arhitekata u firmi. Generalni direktor, direktor, saradnik, arhitekta, stažista... ali na kraju je sve zapamtila.

Protrljala je ruke. „Što znači da će se otvoriti mesto mlađeg direktora, i to mesto će biti tvoje.“

Slegao je ramenima. „Možda. Ne želim da me izaberu samo zato što sam sin osnivača.“

Frknula je. „Sin ili ne, najbolji si kandidat. Bez konkurencije.“

„Hvala“, rekao je, grickajući donju usnu. „Voleo bih priliku. I znam da bi tata bio ponosan.“

Provukao je rukom kroz kosu, i jedan neposlušni uvojak mu se podigao pozadi.

„Noa“, opomenula ga je. Ustala je i pokazala mu rukom da se sagne. Poslušao je i zagladila mu je kosu, a taj ritual su izvodili barem dva puta nedeljno. „Bolje.“

„Hvala.“ Okrenuo se prema kancelariji. „Bolje kreni.“

„Hoću, čim ti stigne klijentkinja u tri.“

Krenuo je hodnikom prema svojoj kancelariji baš kad su Džulija i Dejvid, oboje arhitektae kao i Noa, došli iz suprotnog pravca.

Džulija je zastala i blistavo mu se osmehnula. „Hej, Noa.“

Ljubazno ju je pozdravio, ali produžio je, i Mija je namršteno pogledala za njim. Koliko god puta to spomenula, uvek je odbacivao pomisao da je Džulija zainteresovana za njega.

Džulija, poslovna i elegantna u sivoj haljini i visokim štiklama, skrenula je u sobu za odmor, dok se Dejvid okrenuo prema Miji. „Ne mogu pronaći dosije Trodo.“

Zatreptala je, uznemirena njegovim odsečnim tonom. Nepotrebno, doduše, jer uvek joj se tako obraćao. „Uh, mislila sam da sam ga arhivirala prošle nedelje. Jesi li proverio crni ormarić s dosijeima?“

Pogledao ju je kao da ga je upravo pitala razlikuje li desno od levog. „Naravno.“

„Oh. Izvini, možda sam ga zaturila“, rekla je i osetila nelagodnu u stomaku. Izgleda da kad bi zabrljala – što nije bilo često – uvek je imalo veze s Dejvidom. Mora da je mislio da je neviđena budala. „Naći ću ga.“

Samo je stajao sa zajedljivo podignutom obrvom.

Skrenula je pogled, zatim se naterala da ga ponovo pogleda u oči. „Ne mogu ovog trenutka, treba da krenem...“

„Dobro“, procedio je nezadovoljno. „Četvrtak je. Neka mi bude na stolu sutra, rano ujutru. Važno je.“

„Da, može. Pripremiću ti ga za sutra.“

Nije odgovorio i vratio se istim putem kojim je došao.

Začulo se tiho zvono, koje je najavilo posetioca. Mlada žena s dugom smeđom kosom ušla je u predvorje, i Mija je ustala.

„Dobar dan.“ Nasmešila se, trudeći se da zaboravi razgovor s Dejvidom.

Žena je prišla. „Oh, zdravo. Ja sam Darsi Lejn – imam zakazano?“ Zvučalo je kao pitanje.

„Da, u tri sata s Noom.“ Verovatno je trebalo da pred klijentima Nou oslovljava sa gospodine Egnju, ali tako se uvek obraćala njegovom ocu. „Samo ću mu javiti da ste došli. Mogu li nečim da vas poslužim? Voda, kafa?“ Posluživanje i ćaskanje s klijentima dok čekaju bio joj je omiljeni deo posla.

„Ne treba, hvala.“ Žena je sela na najudaljeniju stolicu i izvadila mobilni.

Izgleda da nije bila baš razgovorljiva, ali verovatno je tako bilo i najbolje pošto je Mija, ionako, morala da pođe. Uzela je fiksni telefon i pritisnula broj jedan na brzom biranju.

„Stigla je klijentkinja?“, pitao je Noa umesto pozdrava.

„Jeste. Treba li da je odvedem u sobu za sastanke?“

„Ne još, treba mi nekoliko minuta da se priprelim za nju. Pozvaću je kad budem spreman, ti treba da kreneš.“

„Opusti se. Neću zakasniti.“

„Hoćeš, ako odmah ne kreneš.“

„Dobro, dobro. Vidimo se večeras.“ Spustila je slušalicu i zaključala ekran kompjutera. Baš kad se spremala da se okrene ženi, čula je Noin glas, i kad je podigla pogled videla je da je promolio glavu iza ugla.

„Darsi? Ja sam Noa. Samo nešto da završim, i dolazim za nekoliko minuta.“

Žena je na tren delovala zapanjeno dok je gledala u njega, i nekoliko puta je zatreptala. „Uh, naravno. Da, u redu je. Znam da sam došla malo ranije.“

Mija se krišom osmehnula. Žena nije imala pojma koliko Noa to ceni. Kašnjenje ga je izluđivalo.

„Radujem se našem sastanku.“ Izraz mu je bio učtiv i poslovan, i ponovo se povukao u kancelariju.

Mija je predala telefon menadžeru kancelarije i uzela torbicu. Zaobišla je sto i zaustavila se ispred Darsi. „Moram na jedan sastanak, jeste li sigurni da vam ništa ne treba pre nego što odem?“

Darsini obrazi su bili zajapureni. „Ne, hvala.“

Ovo nije bilo prvi put da Noa zbuni neku ženu. Firma se uglavnom bavila komercijalnim dizajnom, i većina klijenata bili su muškarci. Ali povremeno su dolazile i žene, a imali su i nekoliko stažistkinja. Bilo je jasno kako deluje na žene, iako on sam toga nije bio svestan.

Uprkos dugogodišnjem prijateljstvu, Mija je ipak morala priznati da je njen najbolji prijatelj izuzetno privlačan.

Zaista privlačan.

U trideset prvoj, izgledao je baš tako, i po njenom mišljenju to su bile najbolje godine za muškarca. Bio je dovoljno star da izgleda muževno i svetski, sa čvrstom vilicom uvek prekrivenom tankim slojem bradice, ali crte su mu još bile mladalački zaobljene na najbolji način. Kao da još nije ogrubeo zbog svega što život ume da priredi.

Bio je zdrav i u formi, koliko se moglo videti ispod elegantne košulje i pantalona. Zbog njegovih čestih odlazaka na planinarenje, Mija je znala da je stanje ispod odeće još bolje.

Ali ono što je razoružavalo ljude bila je njegova kosa. Crvena, gusta, boje prigušenog zalaska sunca. Ne upadljivo narandžasta sjajnog neba koje izaziva heštegove #bezfiltera na društvenim mrežama, već nežan sjaj u daljini, neposredno pre izlaska sunca. Pod određenim svetlom, neki bi tu boju možda nazvali svetlobakarnom, ali Miji se nikad nije dopadao taj izraz. Noi je taj crvenokosi izgled prelepo pristajao.

Pretpostavljala je da bi to moglo biti i zbog njegovih očiju – ledenoplavih, koje su privlačile ljude kao voda u spečenoj pustinji. Upravo zbog tih očiju govorila mu je da treba češće da nosi plavo.

Žene su mu se nabacivale svaki put kad bi obukao nešto plavo, bez izuzetka.

Dok je palila auto i vozila se ka centru za infuziju, dokono se pitala hoće li i Darsi nastaviti taj običaj. Čak i ako bude tako, znala je šta bi Noa rekao.

Retko su razgovarali o romantičnim izlascima.

Bili su bliski prijatelji duže od dve decenije, i nisu imali mnogo tabu tema. Znala je gotovo sve o njemu i on o njoj. Ali kad god bi ga pitala o njegovom ljubavnom životu, isključio bi se, ili prebacio loptu na nju, i s tim nije umela da izađe na kraj.

Ni ona nije mnogo izlazila.

Ali bili su različiti. Njega nije ništa sprečavalo.

Nju? Imala je prokleta dobar razlog da bude sama, i nameravala je da tako i ostane.

„Hej, evo moje omiljene pacijentkinje.“ Nataša je sa osmehom prišla Mijinoj fotelji.

Mija je dobrodušno zakolutala očima. „To kažeš samo zato što ti donosim hranu.“

Sredovečna medicinska sestra je slegla ramenima i ne pokušavajući da se odbrani. „Zar nisi to htela? Da me podmažeš, pa da uvek budeš moja pacijentkinja?“

„Čula sam da ti najbolje uključuješ infuziju.“

„Nisam te nikad ubola više puta odjednom, zar ne?“

„Stalno ti donosim hranu, zar ne?“

„Izgleda da onda imamo savršen dogovor“, izjavila je Nataša, dok joj je pogled lutao oko Mijine fotelje. „Pa, šta je danas? Hleb od bundeve? Mafini?“

Mija je posegla u torbu i pronašla papirni smotuljak. „Škotski kolač.“

Nataša je dramatično stavila ruku na čelo. „Imaj milosti, obožavam taj kolač.“

„Ti voliš sve sa šećerom.“

„Istina.“ Nataša je gurnula ponuđeni paketić u džep uniforme. Uzela je Miju za ruku i nežno je povukla da je ispravi, s dlanom nagore. Kucnula je s dva prsta na pregib lakta s unutrašnje strane. „Vene i dalje izgledaju dobro, čak i posle ovoliko vremena.“

„Neko mi je rekao da se nalivam vodom svaki put kad primam infuziju. Deluje čudesno.“

„Ne slušaju me svi, ali drago mi je što me ti slušaš.“

Mija se osmehnula i gledala kako joj Nataša obmotava stezač oko mišice i briše kožu na ruci vatom natopljenom alkoholom. Morala je skrenuti pogled kad joj je Nataša probola kožu. Koliko god puta ovo radila, i dalje nije podnosila trenutak kad igla ulazi.

Čim je infuzija bila postavljena i bistra tečnost potekla, Nataša je skinula rukavice i bacila ih. „Idem ti po lek.“

Dok je čekala, Mija je otključala telefon i otvorila privatan mejl. Jedan joj je privukao pogled, i stomak joj je poskočio. Otvorila je poruku i preletela očima preko reči:

Gospođice Adrijan,

Čestitamo! Sa oduševljenjem vas obaveštavamo da ste, među grupom neverovatno darovitih kandidata, izabrani za Ignacijevu stipendiju za povratak školovanju. Radujemo se vašem povratku na studije...

Srce joj je poskočilo od uzbuđenja, ali bilo je kratkog daha, kao kad se spuštaš rolerkosterom. Mozak ju je odmah oštro ukorio zbog tog naleta radosti.

Na šta si mislila?

Prijavila se za tu stipendiju kasno jedne noći kad se samo-sažaljevala. Popila je koju čašu vina i počela da istražuje šta bi joj trebalo da se vrati u školu i završi studije za nutricionistu, koje je započela pre više od deset godina, uprkos tome što je znala da bi joj bilo teško uz puno radno vreme. Već je plaćala medicinske troškove i nije želela da uzima velike studentske zajmove, što ju je sputalo u više navrata.

Zato, stipendija. Pronašla je jednu posebno namenjenu za odrasle koji se vraćaju u školu i iz hira je odlučila da se prijavi.

Kad je ispunila prijavu u tom blago ošamućenom stanju, otvorila je srce i objasnila šta se dogodilo na njenoj trećoj godini Univerziteta u Koloradu i zašto je morala da odloži studije. Napisala je da joj je životni cilj da postane dečji nutricionista pošto je bila toliko izbirljiva u hrani kao dete da je bila na donjoj granici težine, i popravila se tek nakon što je započela terapiju s nutricionistom koji je radio isključivo s decom. Želja da i ona učini isto za druge nije je napustila otkako je prekinula studije na polovini. Iznela je svoje finansijske poteškoće, i napisala da bi učinila gotovo sve za priliku da završi studije i bavi se poslom koji voli.

Delovalo je terapijski. Bio je to pokušaj da se vrati i razmotri mogućnosti za svoju budućnost.

Nije mislila da će je zaista *izabrati*.

Stipendija je zahtevala da zaradi najmanje dvanaest bodova po semestru, a to nije nikako mogla pored punog radnog vremena u Egnjuovoj dizajnerskoj grupi.

Otkaz nije dolazio u obzir jer joj je bilo potrebno njihovo velikodušno zdravstveno osiguranje.

Spustila je telefon u krilo i ugrizla se za unutrašnjost obraza, razmišljajući ima li načina da prihvati stipendiju. Nije joj ništa padalo na pamet, i sat vremena kasnije kad je infuzija istekla i ona izašla iz zdravstvenog centra, osećala je duboko razočaranje. Krenula je ka *Krilcima*, zadovoljna što će se naći s Noom.

Ako bi birala jednu osobu s kojom bi tugovala, onda bi to bio on.

Drugo poglavlje

Nije trebalo da obuče ovu košulju.

Bio je četvrtak, i Noa je znao da će imati sastanke s klijentima. Dođavola, znao je čak i da je jedan s klijentkinjom. Nije da se slagao s Mijinom procenom – nije bio tako nadmen da misli kako je u plavom neodoljiv.

Ali zaista je privlačio više pažnje kad je nosio plavo, a dokaz je bio Džulijin pogled u hodniku tog popodneva, i nespretno odbijanje koje je upravo uputio Darsi.

Telefon mu je zavibrirao kad je izašao iz kancelarije nešto posle pet, i izvadio ga je iz džepa.

„Hej“, javio se.

Grejam, prijatelj iz studentskih dana, prešao je odmah na stvar. „Jesi li za jedan sjajan planinarski izlet sledećeg meseca?“

Noa je obuzdao nalet adrenalina i rekao sebi da se ne uzbuđuje previše. „Gde?“

„Zašto ti je uvek to prvo pitanje?“, pitao je Grejam. „Znaš da uvek planiram izlete na najbolja mesta. Istražujem.“

„Znam.“ Ali Noi je to bilo najvažnije. Otključao je auto i seo. „Dakle, gde?“

„Vašingt...“

„Ne.“ Upalio je auto, i razgovor se istog trenu prebacio na zvučnike.

„Daj, čoveče!“ Grejamov glas je zagrmeo, i Noa je brzo smanjio ton. „Idemo u Indeks*. Skriveni dragulj planinarske slave, a maj je savršeno vreme za to. Imam još dva tipa koji su za.“

Želja da kaže da – da se penje čarobnim granitom Indeksa u Vašingtonu – opasno mu je iskušavala snagu volje. Trudio se da mu glas ostane postojan i čvrst. „Zvuči neverovatno. Sve ćeš mi ispričati kad se vratiš.“

Težak uzdah odjeknuo je kroz auto.

Noa je ćutao.

Grejam je konačno rekao: „Mogu li nešto da kažem?“

„Šta god da je, neću se predomisлити.“

„Nejtan je oduvek želeo da se popne na Indeks.“

Noa je zastao pre nego što je krenuo sa parkinga i protrljao rukom čelo. „Znam“, potvrdio je tiho. „Ali i dalje neću.“

„Znači, samo ćeš nastaviti da se penješ u Koloradu do kraja života? Je li tako?“

Noa je odmahnuo glavom, iako Grejam nije mogao da ga vidi. „Ne do kraja života.“ Zastao je. „Barem ne verujem. Ali za sada? Da, tako je.“

Grejam je zagundao. „Dobro. Još važi dogovor za sutra uveče.“

To je Noa cenio kod prijatelja. Bio je opušten, nije se ljutio, i začas je umeo da promeni temu. Noa i Grejam su naročito znali kako da zaobiđu teške razgovore i glatko upravljaju temama koje bi mogle izazvati bol i kajanje.

* Grad u američkoj državi Vašington, okružen zaštićenom netaknutom prirodom i brojnim izletištim. (Prim. prev.)

Grejam je bio jedina osoba koja je bila prisutna one noći kad je Nejtan umro, iako nisu nikad razgovarali o tome. To što je sad uopšte spomenuo Noinog brata bio je neuobičajen iskorak.

„Da.“

„Sjajno. Javi mi ako se predomisliš, važi?“

„Hoću“, odgovorio je Noa.

Ali znao je da neće.

„Znači, bila sam u pravu za plavu košulju?“

Noa se namrštio na stočić na sredini dnevne sobe – trenutno pokriven pilećim krilcima i štapićima šargarepe – i nije odgovorio.

Mija se nasmešila i gurnula ga ramenom o rame. Sedeli su jedno pored drugog na njegovom kauču, jeli krilca i gledali *Udavaču*. Njemu je ta emisija bila presmešna, ali Mija ju je volela. „Znala sam.“

„Ne znam o čemu pričaš“, promumlao je, i dohvatio još jedno krilce. Da nije žudeo za Mijinim pogledom kad je nosio plavo, bacio bi tu prokletu košulju koliko sutra.

Očigledno, bio je mazohista.

Mija je obrisala usta salvetom. „Šta je rekla? Jesi li se postideo i začutao?“

„Ne stidim se i ne ćutim.“

Nasmejala se. „Šališ se, zar ne?“

Nagnuo se blago unazad i okrenuo prema njoj. „Ne.“

„U rečniku pored reči *ćutljiv* stoji tvoja slika.“

Namrštio se, ali nije ništa rekao.

Usne su joj zaigrale u zadovoljan osmeh, verovatno zato što je upravo u tom trenutku dokazivao da je ona u pravu. Nije mu smetalo. On i Mija su ćutali zajedno još otkad su

imali sedam godina. To što nije morao silom da razgovara bio je jedan od razloga što je voleo da provodi vreme s njom.

Jedan od mnogih.

Konačno je obrisao ruke i naslonio se. „Pitala me je jesam li slobodan.“

„Tako otvoreno? Odvažno za klijenta.“

„Ne, pokušala je da bude nenapadna. Rekla je nešto kao: 'Čujem da arhitekta rade dokasno, kladim se da se to vašoj ženi ne dopada.'“

Nasmejala se, i taj zvuk ga je preplavio. Grudi bi mu se proširile za nekoliko centimetara svaki put kad bi se nasmejala.

„Šta si odgovorio?“, pitala je.

Protrljao je vrat. „Znaš da ne umem da lažem.“

„Rekao si da nemaš ženu.“

Klimnuo je glavom.

„I onda?“

„Bilo je gotovo pet kad smo završili. Pitala me je želim li na piće.“

Pljesnula ga je po ruci. „Trebalo je da odeš!“

Zurio je u nju. „Imao sam planove.“

„Koje, s ovim pilećim krilcima? Planovi sa mnom se ne računaju.“

Namrštio se još više. „Da, računaju se.“

„Ne, ne računaju. I prestani tako da se mrštiš. Imaćeš ružne bore kad budeš star.“ Otpila je pivo i okrenula se prema televizoru. „Valjda znaš da meni uvek možeš otkazati kad ti se ukaže prilika za romantičan izlazak.“

To nije udostojio odgovora.

Kao pas kost, nije htela da pusti. „Sledeći put prihvati.“

„Ne.“

„Zašto ne?“

„Ne izlazim sa strancima. I ne izlazim s klijentkinjama.“

„Zašto ne?“ pitala je ponovo. „Ljudi to stalno rade. To sa strancima, mislim. Zar nismo svi stranci u današnje vreme?“ Naglašeno je pogledala u svoj mobilni. „Tako se čini, ponekad.“

I protiv volje spustio je pogled na njeno dobro poznato lice. „Mi nismo stranci.“

„Nismo, ali nećeš izlaziti *sa mnom*.“

Na te njene reči stomak mu se zgrčio. Setio se one noći na koledžu – i trenutka kad je pomislio da bi mogli postati više od prijatelja.

Lice joj je pobledelo, i mogao se kladiti da je pomislila na isto. „U svakom slučaju, samo hoću da kažem da ne možeš stalno odbijati žene. Zgodan si i drag, i žene te obožavaju. Ali na kraju će prestati da se raspituju. Nikad mi nije bilo jasno šta čekaš.“

S godinama se izveštio kako da izbegne temu. Nije želeo da odgovori na to, ali nije ni ona. „Šta *ti* čekaš?“

Namrštila se. „To je drugačije. Ja nisam izbirljiva, samo ne želim nikoga da opterećujem svojim stanjem.“

„Infuzija od sat vremena jednom nedeljno nije 'stanje'.“

„Znaš da nije samo to.“

Da, znao je njene izgovore. Bolest joj je neizlečiva, i pre nekoliko godina je stavljena na spisak za transplantaciju bubrega. Nije potcenjivao njeno stanje, ali kako je uopšte mogla pomisliti da je muškarci zbog toga neće želeti.

„Ako ikad pronađu bubreg za mene, moraću proći kroz postupak transplantacije i, čak i tada, u mojim godinama, na kraju će mi trebati još jedan. To će uticati na čitav moj život, i nije pošteno da uvlačim još nekoga. Ne dozvoljavam čak ni roditeljima da mi pomažu. Sigurno to neću tražiti od muškarca.“

„A šta ako neko misli da si vredna toga?“

Dunula je. „Prestani da skrećeš temu. Razgovarali smo o tebi i zašto ti ne izlaziš sa ženama.“

Pogledao je u televizor. „Vidim kako se neke stvari završe.“
„Kao na primer?“

Prokletstvo, baš je budala. „Samo neke stvari.“

Praktično je čuo kako škrguće zubima. „Izluđuješ me“, rekla je. „Za osobu koju znam najbolje na svetu, ponekad mi se čini da jedan čitav deo tebe nisam nikad videla.“

Gledala ga je tamnosmeđim očima, i potrudio se da mu izraz ostane ravnodušan. „Isto.“

Nakratko ga je posmatrala i onda spustila pogled. Kad je ponovo progovorila, glas joj je bio tako tih da ju je jedva čuo. „Da li bi radije leteo ili čitao tuđe misli?“

Koliko puta su postavili jedno drugom pitanje s takvim početkom? Desetine puta, najmanje.

„Leteo.“

„Stvarno?“

„Da. Ljudi već ionako previše pričaju. Nisam siguran da želim znati ono što ne žele da izgovore naglas.“

„Ja mnogo pričam“, rekla je.

Nasmešio se. „Znam.“

Nasmejala se. „Kretenu.“

„A šta je s tobom? Čitanje misli ili letenje?“

„Čitanje misli.“ Pogledi su im se ponovo sreli. „Naročito tvojih.“

Bilo mu je đavolski drago što to nije moguće. Kad bi zna-
la šta misli svaki put kad su zajedno, verovatno bi pobegla glavom bez obzira.

Zavrteo je glavom kao da je luda. „Ne želiš da znaš šta se dešava ovde.“ Kucnuo se kažiprstom po slepoočnici. „Mnogo dizajnerskih pojedinosti. Planiranje sledećeg planinarenja. Malo krivice i mnogo *šta bi bilo*.“

Nije bio siguran zašto je rekao to poslednje. Jednostavno mu je izletelo, i lice joj se smračilo, i pomalo snužđilo. Pogledala je u komodu iza njih, na ram u kome se nalazila slika njega i njegovog pokojnog brata. Na fotografiji su imali osam odnosno deset godina, sedeli su na ivici kućice na drvetu u dvorištu njihovog porodičnog doma. Iako je Nejtan bio dve godine stariji, Noa je uvek bio krupan za svoj uzrast, i mogli su proći kao blizanci, da nije bilo kose. Kad bi upoznali nove ljude, Noina riđa boja je uvek prva privlačila pažnju, ali Nejtanova otvorena ličnost ju je zadržavala.

Noi je to odgovaralo.

Kao da je osetila da on ne želi dalje da razgovara o tome, Mija je bacila pogled na sto i pokazala na preostala dva komada na njegovom tanjiru. „Hoćeš li ih pojesti?“

„Ne, gotov sam.“

„Odneću ostatak Kler.“ Ubacila je krilca u posudu gde je imala još tri komada.

Kler, treći član njihovog trojca iz detinjstva, iz ulice u kojoj su svi odrasli, bila je sušta suprotnost Miji. Poslednja se pridružila ekipi – nakon što se uselila u kuću preko puta Mije i Noe – i donela je novi nivo uzbuđenja. Dok su Mija i Noa bili prilično pristojni, Kler je dodala sloj nestašluka koji nije izbledeo ni kad su odrasli.

„Šta smera večeras?“

„Radi. Neće doći kući dokasno, ali voli da jede kad dođe.“

„Šta je s novom devojkom?“

„Regan? Vegetarijanka je. Upoznala sam je u veganskoj prodavnici na Kapitol hilu, sećaš se?“

„Tako je. Zapanjio sam se kad mi je Kler rekla.“

Radoznalo je nakrivila glavu. „Što sam pokupila novu cimerku kod polica sa kombučom?“

Nasmešio se. „Ne, odavno me više ne čudi tvoja sposobnost da se prijateljiš sa svakim ko diše. Mislim, što si ti, devojka koja voli meso i sir više od svakog koga poznajem, kupovala u veganskoj prodavnici.“

Slegla je ramenima. „Želela sam da pokušam da napravim veganske kapkejkove. Teže je nego što zvuči.“

„Sumnjam, jer zvuči nemoguće.“ Mija je stalno nešto isprobavala u kuhinji, i Noa je često imao koristi od toga. Otkako je prekinula studije za nutricionistu, rekla je kako joj je kulinarstvo izduvni ventil da zadrži tu strast, barem u nekom vidu svog života. „Kako su ispali?“

„Užasno.“ Iskezila se i ustala, sklanjajući prazne posude za hranu sa stola. Odnela je sve u kuhinju, zatim se vratila u dnevnu sobu i ponovo sela. Duboko je uzdahnula. „Dakle, želim o nečemu da razgovaram s tobom. Treba mi savet.“

„Dobro.“

Protrljala je rukama butine i nije ga gledala u oči, kao da se stidi onoga što će upravo reći.

„Nemoj se smejati, ali konkurisala sam za studentsku stipendiju.“

Zatreptao je. „Zašto bih se smejavao tome?“

Nabrala je nos. „Ne znam. To je kao neka stipendija za drugu priliku. Za odrasle koji ili nisu odmah upisali studije, ili su počeli i nisu završili iz ovog ili onog razloga. U osnovi, za ništarije i gubitnike kao što sam ja“, rekla je sa samoprezirom osmehom.

Njemu nije bilo smešno. „Nisi ni ništarija niti gubitnica. Razbolela si se i morala si se usredsrediti na zdravlje.“

Nežno mu se osmehnula. „Znam. Ali ipak.“

„Da pogađam. Dobila si je?“

Klimnula je glavom i izgledala tako izgubljeno da se gotovo nasmejao.

„Mija, to je neverovatno“, rekao je. „Zašto onda izgledaš kao da ti je neko upravo saopštio da se *Krilca* zauvek zatvaraju?“

„Zato što ne mogu da prihvatim. Ne znam ni zašto sam se prijavila. Ni za milion godina nisam mislila da će me izabrati.“ Zakačila je dugačak pramen svilenkaste crne kose iza uva. „Mene niko nikad ne izabere.“

Ja bih te izabrao.

Potisnuo je tu misao, kao i bolno stezanje u grudnom košu. „Očigledno su videli nešto u tebi. Zašto ne možeš da prihvatiš?“

„Zato što je za redovne studente. Dvogodišnja stipendija, i treba mi šezdeset sati da dobijem diplomu. Morala bih da uzmem petnaest sati u svakom semestru da završim uz njihovu finansijsku pomoć, a onda i kulinarski staž. Nikako to ne mogu uz puno radno vreme.“

„Pa radi skraćeno.“ Njegov tata sigurno ne bi imao ništa protiv, i mogli bi zaposliti još jednog administrativnog pomoćnika da popuni prazninu.

Odmahnula je glavom i tužno ga pogledala. „Ne mogu. Treba mi zdravstveno osiguranje.“

„Oh.“ Skrenuo je pogled. Trebalo je toga da se seti.

„Kad sam se prijavila, pomalo sam se nadala da ću možda do sada dobiti bubreg. Sa transplantiranim bubregom, automatski bih se kvalifikovala za *Mediker*.“ Protrljala je rukom podlakticu i slegla ramenima. „Ali to se očigledno nije dogodilo.“

„Možda hoće“, rekao je. „Možda te pozovu već sledeće nedelje.“

Napućila je pune usne. „Ili sledeće godine. I do tada bih već izgubila ovu priliku.“

„Šta ako bi našla posao sa skraćenim radnim vremenom koji nudi te pogodnosti?“

„Razmišljala sam i o tome, ali mislim da je malo takvih“, rekla je. „A čak i kad bi bilo, nisam bila na fakultetu duže od deset godina. Malo se brinem jesam li sposobna da održim neophodan prosek ocena ako moram da radim, makar i skraćeno.“

„Pametna si i vredna. Naravno da bi mogla.“

Odmahnula je glavom. „Osim toga, raspored bi mi se menjao svakog semestra. A to je opasno uz moju bolest. Kad bi mi se stanje pogoršalo dok pokušavam da radim i studiram... Jednostavno ne verujem da bi uspelo.“

Nagnuo se napred. „A šta kad ne bi uopšte imala osiguranje? Zar farmaceutske kompanije nemaju programe pomoći za to?“ Lekovi za bolesti bubrega neverovatno su skupi. „Možda bi mogla dobiti lek besplatno.“

„Naravno, lek bi verovatno bio besplatan“, rekla je. „Ali i dalje bih plaćala lekarske preglede, laboratorijske testove i druge račune. Znam da se već neko vreme nije dogodilo, ali kad mi pritisak poludi ili mi ciste pobrkaju elektrolite i završim u bolnici, skupo je. Treba mi osiguranje za sve.“

Klonuo je. „Oh.“ Provukao je rukom kroz kosu, osećajući kako mu se onaj tvrdoglavi uvojak pozadi ponovo diže. Ali nekako mu se dopadao jer je izlučivao Miju, a kad bi mu ga prstima zagladila, to mu je bio najbolji deo dana.

„Tako je verovatno najbolje“, rekla je. „Imam dobar posao i srećna sam. Volim rad s klijentima, i volim da radim s tobom.“

I on je voleo. „Ali to nije tvoja strast.“

„Dovoljno je dobro.“

„Zar zaista to želiš? Dovoljno dobro?“

„Zar većina ljudi ne misli tako o poslu? Koliko ljudi zapravo radi ono što obožava?“

„Ja.“

„Ti imaš sreće.“

„Nije samo sreća. Radio sam da ostvarim taj san. Mogla bi i ti.“

„Radim to kao hobi. Uvek kuvam nešto novo, tako da bude zdravo, i dokazujem da dobra ishrana ipak može biti i ukusna.“

„Osim veganskih kapkejkova.“

Ugao usana joj se izvio. „Pokušaću ponovo.“

„Zar nisi želela da radiš u pedijatriji? Moraš naći nekog ko ima decu, pa da isprobavaju ukuse.“

Odmahnula je rukom. „Ti ćeš se sigurno oženiti i imati decu za nekoliko godina. Kao i Kler. Ja ću biti sjajna tetka koja uvek donosi slatkiše svojim kumićima da isprobavaju.“

Uopšte se nije osvrnuo na njenu izjavu da će se uskoro oženiti i imati decu, i proučavao ju je, pokušavajući da zaključi zašto smišlja izgovore. Zato što zaista ne želi da studira ili zato što se plaši? Zamisao mu se polako oblikovala u glavi, ali nije nameravao ništa da joj kaže dok ne otkrije želi li istinski da se vrati na studije.

„Da te pitam nešto“, počeo je. „Ako bi postojao način da zadržiš sadašnje osiguranje bez zaposlenja, da li bi prihvatila stipendiju i vratila se na fakultet?“

Malodušno se nasmejala. „To je nemoguće. Znam da me tvoj tata voli, ali ne toliko.“

„Udovolji mi. Ne brini za logistiku i odgovori mi na pitanje.“

Sedela je tako na trenutak, udaljena svega tridesetak centimetara, ali znao je da je u mislima kilometrima daleko od te dnevne sobe. Polako je klimnula glavom gore-dole. „Da.“

I taj jedan slog, ta malena zamisao procvetala je u mogućnost. Narasla je još više s njenim sledećim rečima.

„Kad bi postojao način da prestanem da radim, zadržim osiguranje i vratim se na fakultet, uradila bih to odmah.“ Njeno klonulo držanje pokazivalo je da čitav taj poduhvat smatra beznadežnim.

„Možda postoji“, rekao je.

Pogledala ga je i zbunjeno nabrala čelo.

Srce mu je tuklo, i odjednom mu se učinilo kao da mu u pluća ne dopire dovoljno vazduha. Ispunilo ga je čudno uzbuđenje, iako ga je mozak zasipao racionalnim mislima da promeni odluku.

Nemoj.

To je užasna zamisao.

To je prevara.

Nije se obazirao. „Šta ako se venčamo?“

Treće poglavlje

Mija se ukočila i zinula. „Šta da *uradimo*?“

Noa je progutao knedlu. Rukama je stegao kolena, ali nije sklanjao ledenoplavi pogled s nje. „Mogli bismo da se venčamo.“ Izgovorio je to na isti način kao da govori „hajde da sledeće nedelje uzmemo takose umesto pilećih krilaca“.

Puls joj se trostruko ubrzao, i namrštila se na reakciju svog tela. Samo je zurila u njega.

„Mogao bih te ubaciti u svoje osiguranje, i mogla bi prihvatiti stipendiju. Vratiti se u školu.“

„Kao tvoja *žena*?“, ciknula je.

„Da.“

Načas se zaledila, zatim je nekoliko puta zatreptala, polako odmahujući glavom. Bila je sigurna da će Noa smisliti nešto, ali ni za milion godina ne bi se setila *toga*. „Noa.“

„Mija.“

„Ne misliš ozbiljno.“ Ali znala je da misli. Stopostotno bi to uradio za nju, jer takav je prijatelj.

Samo ju je pogledao. Znao je da ona zna da je ozbiljan.

„Ne bih to nikad tražila od tebe.“

„I nisi.“

Zastenjala je. „Dobro, ne bih ti dopustila da to uradiš.“

„Šta je u tome strašno? Bilo bi samo na papiru, i ne bi bilo zauvek. I sama si rekla da bi jednog dana mogla dobiti bubreg. Onda ti više ne bi trebalo firmino osiguranje, i mogli bismo da se razvedemo. Ili poništimo brak, zaista ne znam kako to ide. Kako god, bilo bi najviše na dve godine, zar ne? Čim dobiješ diplomu i licencu, naći ćeš negde posao kao nutricionistkinja i ponovo ćeš imati sopstveno osiguranje. Tad bismo se razveli.“

„Dve godine, Noa? Ne možemo tako. Ne možeš.“

„Zašto ne?“

„Šta ako u međuvremenu upoznaš nekog s kim bi želeo da se viđaš? Naletiš na lepu devojkicu u baru i poželiš da je pozoveš da izadete, ali oh, čekaj.“ Pljesnula se dlanom po glavi. „Ne možeš. Već si oženjen.“

Uputio joj je sablasno sličan pogled kao i svaki put kad bi rekla da joj neko odelo ne stoji dobro. Pun neverice i gotovo ljutit. „Više mi je stalo do tebe nego do nekih mogućih budućih devojaka. Šta je dve godine? Ovo je tvoj san, Mija. Tvoja karijera. Oduvek si želela da budeš nutricionistkinja. Da sam znao da razmišljaš o povratku na fakultet, odavno bih ti to predložio. Nećeš ponovo dobiti ovakvu priliku. Moraš je prihvatiti.“

Pritisnula je dlanovima oči. Kako je mogao biti tako smiren? „Ja... Ne, Noa. Previše je. Tako si dobar, ali...“

Podigao je ruku. „Stani. Samo razmisli o tome, važi? Ozbiljno. Nije prazna ponuda.“

Tiho se nasmejala. „Dobro. Očigledno si dugo razmišljao o tome da se oženiš mnome. Čitavih pet minuta.“

„Ja...“, zaustio je, ali onda kao da se predomislio. Stegao je zube, a mišići u vilici su mu poigrali. Nagnuo se napred

i spustio podlaktice na kolena. „Znam da sam te uhvatio nespremnu.“ Zbog načina na koji je to rekao, pomislila je da on nije bio nespremnan. „Ali samo razmisli. Molim te.“

„Ti si lud.“ Ustala je i pokupila stvari. „Ti si mi najbolji prijatelj i volim te, ali lud si.“

Ostao je na mestu i očajno izdahnuo. „Daću ti malo vremena da razmisliš. Idemo li sutra na Klerin rođendan?“

Poželela je da se nasmeje na to obično pitanje, usred neobičnog razgovora koji su vodili. „Da. Kler mora da radi, ali ipak želi da izađemo. Naći ćemo se u osam.“

„Doći ću po tebe u pola osam“, rekao je. Ustao je i otišao do vrata da joj otvori. „Ozbiljan sam, Mija. Samo razmisli o tome, i spremi se da mi daš odgovor.“

Te noći, Mija je sanjala Nou.

Sanjala ga je i pre... nekoliko puta. U stvarnosti, to nije bio toliko san koliko sećanje na onu noć na koledžu. Davala je sve od sebe da ne misli na nju i uglavnom je uspevala kad je bila budna. Ali kad bi upala u nesvesno stanje sve je bilo moguće, i izgleda da je njen mozak upravo taj prizor najviše voleo da ponavlja, i vraćao ju je u vreme na onu žurku u kući Sigma či.

Kler je imala onaj pogled. Onaj zbog koga su za kaznu ostajali duže najmanje pet puta u srednjoj školi i gotovo bili uhapšeni prošle godine. „Nisam nikad poželela da poljubim najboljeg prijatelja.“

Mija se brzo usredsredila na pravila igre... svako ko je poželeo da to uradi morao je da otpije piće.

Ukočila se. Bez razmišljanja, pogled joj je poleteo preko stola ka Noi, i stomak joj je poskočio kad su im se pogledi sreli.

Nije skretao pogled dok je smireno pio.

Srce joj je poletelo i vrelina joj se raširila po vratu. Odvojila je pogled, zatreptala i preusmerila pažnju na Kler.

Na njenu savršenu, upitno izvijenu obrvu.

Miji se zavrtelo u glavi, i od alkohola i od Noinog pogleda. Da li je to značilo da je želeo da poljubi *nju*? Možda je imao neku drugu najbolju prijateljicu.

Ne budi luda.

Spustila je pogled na sto i podigla svoje pivo. Otpila je tako veliki gutljaj da se zakašljala, i skrenula još više pažnje na sebe.

Kler se nasmejala i potapšala je po leđima. „Dobro, onda.“ Ustala je i spustila dlanove na sto. „Ostaviću vas dvoje da razgovarate. Hajde, Brede. Idemo da plešemo.“

Bred, tip iz Noinog bratstva, poslušao je i namignuo Miji pre nego što je krenuo sa Kler.

Mija je uvukla usne među zube i cupkala kolenima ispod stola. Nije dizala pogled i vrtela je pivsku bocu između prstiju.

„Hoćeš li me ikad ponovo pogledati?“, tiho ju je pitao.

Samo ako znam da ćeš me gledati kao malopre.

Glas joj je zadržtao. „Teško je reći.“

Stolica je zagrebala po podu, i poznati miris borovine i pepermintaa preplavio joj je čula. Stasiti Noa smestio se pored nje, i on spusti ruku na njeno nemirno koleno. Umirila se i podigla lice.

U njegovim očima je pronašla sve što je želela. Plave zenice su mu bile nežne i ljubazne, i najblaži nagoveštaj osmeha zaigrao joj je na usnama. A opet, nešto u njegovom izrazu je bilo nesigurno. Spustila je ruku na njegovu, dodirujući mu kožu vrhovima prstiju.

Progutao je pljuvačku. „Možemo li da odemo nekuda? Da razgovaramo, ili...?“

Klimnula je glavom.

„Ja...“

Par mesnatih ruku zgrabio je Nou za ramena i presekao ga. „Egnju!“

Noino telo je bilo okrenuto prema Miji i nije ga pomerio ni za milimetar. Izvio je glavu da osmotri medveda od čoveka iza sebe. „Jejtse. Šta mogu učiniti za tebe?“

„Treba nam još piva. Na tebe je red da kupiš.“

„Ne mogu da vozim.“

„Imam brucoša kao dežurnog vozača. Hajdemo.“

Noa je teško uzdahnuo. Ponovo je pogledao u Miju, duboko joj se izvinjavajući pogledom.

Njegovo bratstvo je organizovalo žurku, i znala je kako to ide. Nije imao izbora. Uputila mu je bled osmeh. „U redu je. Idi.“

Oklevao je pre nego što se okrenuo prijatelju iz bratstva. „Evo idem.“

„Svaka čast.“ Uz tapšanje po leđima koje ga je pomerilo nekoliko centimetara napred, Jejts je otišao.

Noa je podigao ruku i uhvatio se pozadi za vrat. „Hoćeš li ostati? Dok se ne vratim? Neću se zadržati duže od pola sata.“

Klimnula je glavom.

Oči su mu se ispunile nadom. „Da se nađemo u mojoj sobi?“

Otvorila je usta da odgovori, ovog puta rečima, ali odjednom je podigao ruku.

„Ne, čekaj. Cimeru je došla devojka iz drugog grada i uh... tražio je sobu.“ Nabrao je nos, kao da se na tren duboko zamislio. „Mik je odsutan ceo vikend, a on ima zasebnu sobu, srećnik. Tamo ćemo biti nasamo.“ Proverio je vreme na telefonu. „Možemo li se naći tamo? U pola jedan?“

Sveti bože. „Dobro. Koja je njegova soba?“

„Broj je...“

„Egnju!“, neko je zagrmeo. „Kreći!“

„Jebeno sačekajte“, doviknuo im je preko ramena.

„Samo idi“, rekla je. „Pitaću nekoga.“

„Na drugom je spratu“, počeo je, i neko pojača muziku, tako da je bas grunuo kroz zidove. „Bilo ko može da te uputi“, doviknuo je hodajući unazad, ali i dalje okrenut prema njoj. „Bićeš tamo? Pola jedan?“

„Pola jedan. Biću tamo.“

Trgla se iz sna, srce joj je lupalo. Kapci su joj zalepršali i pritislula je dlanove o čaršav dok je dolazila sebi.

San se uvek završavao u tom trenutku, nikad se nije nastavljao do propasti koja je nastupila nedugo kasnije.

Gotovo kao da je sudbina želela novi početak.

Zurila je u tavanicu i oči su joj se privikavale na mrak. *Novi početak.* Šta bi uradila kad bi dobila drugu priliku s Noom, ako je tako nešto moguće? Šta da je ispalo drugačije i da su se našli one noći kao što su nameravali?

Pokrila je lice rukama. Bilo je besmisleno razmišljati o tome. Vreme nije mogla da vrati, i nije mogla promeniti ono što se dogodilo te noći, ili ubrzo zatim.

Čak i ako bi Noin predlog posmatrala kao drugu priliku (što nije bila, jer je to radio samo da joj pomogne), i čak i da je želela drugu priliku s njim (a nije, jer im je prijateljstvo bilo savršeno), i dalje je imala opravdane razloge za izbegavanje ozbiljne veze. Čak i ako je u pitanju Noa, neko ko je voli (kao *prijatelj*) i brine za njeno blagostanje, ni on ne zaslužuje teret njene bolesti. Bolest traži vreme, skupa je i

iscrpljujuća. Uz nju ide mnogo toga nepoznatog, i rešila je da to nosi sama.

Već je bilo dovoljno loše što su roditelji morali da joj plate početne medicinske troškove. Neće nikad moći da im vrati.

Prešla je rukama preko lica, kad je nešto shvatila. Imaće veće mogućnosti da im vrati novac ako ima bolje plaćen posao. Ne bi se obogatila kao nutricionistkinja, ali verovatno bi imala duplo veću platu od sadašnje plate administrativne asistentkinje. Mogla bi da plaća trenutne troškove i svakog meseca odvaja malo na stranu za njih.

Oni to ne bi prihvatili, protivio se glas u njenoj glavi.

To nije važno. Važan je princip – činjenica da bi pokušala. Smanjila bi osećaj krivice, makar malo.

Veoma je retko razgovarala s roditeljima u protekle dve godine, i nije bila sasvim sigurna zašto je osećala da im toliko duguje nakon što je saznala za njihovu obmanu. Savest joj je govorila da je to verovatno zato što su bili tako dobri prema njoj prvih dvadeset osam godina njenog života, ali nije još bila sasvim spremna za pomirenje.

Nedostajali su joj sve više svakog dana, pa možda i dođe do toga.

Bacila je pogled na sat – deset minuta do alarma. Nije bilo svrhe da ponovo zažmuri, pa je ustala i spremila se za posao.

Kad je stigla za svoj radni sto, zatekla je dve stvari.

Prvo, čitav kompjuter joj je bio prekriven najlonom. Kućište, ekran, tastatura, miš. Sve. I to debelim slojem – preživeo bi eksploziju s takvom višeslojnom zaštitom.

Drugo, vruću šolju kafe iz omiljenog kafea.

Nije još ni podigla pogled, ali znala je da će videti upaljeno svetlo kod Noe. Često je dolazila prva, i kad je njegov auto bio na parkingu pre njenog, to je obično bilo zato što